

Arrest

nr. 261 335 van 29 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 september 2020 diende verzoekster een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende.

Op 9 maart 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 02.09.2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie:

Betrokkene diende op 02.09.2020 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werkzoekende (art.40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van haar aanvraag legt zij volgende documenten voor (overeenkomstig art.50, §2, 1° of 3ⁿ van het KB van 08.10.1981): een attest van inschrijving bij Actiris en VDAB en een overeenkomst voor een opleiding bij de VDAB.

Uit de stavingstukken moet worden besloten dat zij de inschrijving niet kan genieten als werknemer bij gebrek aan een geldige verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van de bijlage 19bis of gelijkwaardig (art.50, §2, 1° van het KB van 08.10.1981). Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene op dit ogenblik is tewerkgesteld. Zij dient dus als werkzoekende beschouwd te worden.

Overeenkomstig art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981 dient een werkzoekende aan te tonen (1) ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebrieven voor te leggen en (2) het bewijs te leveren een reële kans op tewerkstelling te maken.

Zij legt een bewijs van inschrijving bij Actiris en de VDAB voor en toont hiermee aan ingeschreven te zijn als werkzoekende.

Verder legt zij nog een overeenkomst voor opleiding bij de VDAB voor. Zij zou op 18.01.2021 starten met een opleiding Winkelbediende voor anderstaligen. Ondanks de inschrijving voor een opleiding blijkt nergens uit het dossier dat zij deze opleiding daadwerkelijk volgt. En zelfs in de veronderstelling dat zij de opleiding aan het volgen is en met succes zal afronden, zijn er thans te weinig overtuigende elementen in het dossier die een reële kans op tewerkstelling aantonen. Het is immers niet duidelijk of betrokkene over bijkomende vaardigheden, kwalificaties of specifieke werkervaring beschikt om achteraf snel aan de slag te kunnen in België. De resultaten die zij tot op heden voorlegt, geven weinig blijk van een reële kans om te worden aangesteld. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling.

Betrokkene verblijft intussen meer dan 6 maanden in België maar nergens uit het dossier blijkt dat zij de kans heeft gekregen om ook maar één dag te werken, al was het maar op proef of in interimverband. Dit doet niet meteen het beste vermoeden omtrent haar kansen om binnen afzienbare tijd aan werk te geraken.

Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende (art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981).

Er wordt in artikel 42 §1, alinea 1 van de wet van 15.12.1980 voorzien dat het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het land, zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag wordt erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden die zich in de voorwaarden bevinden. Deze termijn kan echter geen toepassing vinden indien de betrokkene niet aan noodzakelijke voorwaarden voldoet, in het kader van de ingediende aanvraag.

*Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verweerder binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen. De verweerder werd bij schrijven van de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de

Raad) van 25 juni 2021 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

Er werd geen administratief dossier en geen nota met opmerkingen neergelegd.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verweerder het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoeker vermelde feiten als bewezen worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Enig middel:

- Schending van artikel 40, §4, 1ste lid, 1° van de wet van 15 december 1980
- Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980
- Schending artikel 50, §2, 3° a en b van het KB van 8 oktober 1981
- Schending van het redelijkheidsbeginsel

Doordat verwerende partij ten onrechte stelt dat ondanks de inschrijving voor een opleiding nergens uit het dossier blijkt dat verzoekster deze opleiding daadwerkelijk volgt of dat er te weinig overtuigende elementen in het dossier zitten die een reële kans op tewerkstelling aantonen.

Ten onrechte concludeert verwerende partij dat het niet duidelijk is of verzoekster over bijkomende vaardigheden, kwalificaties en specifieke werkervaring beschikt om achteraf snel aan de slag te kunnen in België.

Ten onrechte stelt verwerende partij dat de resultaten die verzoekster tot op heden voorlegt, weinig blijken geven van een reële kans om te worden aangesteld.

Terwijl dat door zo te oordelen verwerende partij een (toepassings)voorwaarde aan een wetsartikel toevoegt die deze wet niet voorziet, doch tevens het redelijkheidsbeginsel schendt;

Dat inderdaad uit de elementen van het dossier geenszins blijkt dat verzoekster geen uitvoering geeft aan de voorgelegde opleidingsovereenkomst bij de VDAB:

Dat verwerende partij er zonder meer vanuit lijkt te gaan dat verzoekster aan deze opleidingsovereenkomst geen uitvoering gaf of zou geven, wat geenszins is kan worden geconcludeerd op grond van de elementen van het dossier;

Dat het dossier ook helemaal niet aantoont dat verwerende partij verzoekster had verzocht dit bewijs aan te brengen ter aanvulling van haar aanvraag;

Dat verwerende partij ook geenszins motiveert op welke wijze en op grond van welke elementen verzoekster niet over de "bijkomende vaardigheden, kwalificaties en specifieke werkervaring" zou beschikken om achteraf "snel aan de slag te kunnen in België".

Dat verwerende partij niet aantoont op welke rechtsbasis zij deze "bijkomende vaardigheden, kwalificaties en specifieke werkervaring" kan voorstellen.

Dat de relevante wetgeving evenmin voorschrijft dat deze "bijkomende vaardigheden....." er toe moeten leiden dat verzoekster "snel" aan de slag zal kunnen gaan in België.

Dat verwerende partij voorwaarden aan de wet toevoegt die deze wet niet voorziet.

Dat verwerende partij zich in de bestreden beslissing tevens beroept op artikel 50, §2, 3° a en b van het KB van 8 oktober 1981 om te stellen dat de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoekster het niet aannemelijk maken dat verzoekster één reële kans op tewerkstelling maakt.

Dat verwerende partij daarbij geheel onbesproken laat welke persoonlijke omstandigheden - of de afwezigheid daarvan - heeft weerhouden om tot motivering van de bestreden beslissing te komen.

Zodat verwerende partij dus geheel ten onrechte stelde dat bij gebrek aan concrete bewijzen, er moet worden besloten worden dat betrokkene niet voldoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling.

Dat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief kennelijk onredelijk is;

Dat tot een schending van het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 40 van de Vreemdelingenwet dient te worden geoordeeld.

Dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd”

3.2.1. Verzoekster betoogt in haar middel dat nergens uit blijkt dat zij geen uitvoering zou geven aan de voorgelegde opleidingsovereenkomst met de VDAB. Zij betoogt ook dat zij niet werd verzocht aanvullingen bij te brengen met betrekking tot haar kansen op de arbeidsmarkt. Verder voert zij aan dat de regelgeving niet vereist dat zij nu reeds zou aantonen dat zij snel aan de slag kan.

3.2.2. Artikel 40, § 4, 1°, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; [...].”

Artikel 50, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) bepaalt:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken (...)

3° werkzoekende :

*a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;”*

Deze bepalingen vormen in het bijzonder de omzetting van artikel 14, lid 4, onder b), van richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Kücükdeveci*, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest G.M.A. van 17 december 2020 in de zaak C-710/19 verduidelijkt dat uit artikel 45 van het VWEU en uit artikel 14, lid 4, onder b), van de Burgerschapsrichtlijn volgt dat aan de werkzoekende Unieburger een redelijke termijn moet worden toegekend vanaf het ogenblik dat deze burger zich als werkzoekende heeft ingeschreven, teneinde hem in staat te stellen kennis te nemen van mogelijk geschikte vacatures en het nodige te doen om te worden aangesteld. Gedurende deze termijn kan het gastland eisen dat de werkzoekende bewijst dat hij werk zoekt. Pas na het verstrijken van die termijn kan de lidstaat eisen dat de werkzoekende niet alleen bewijst dat hij nog immer werk zoekt, maar ook dat hij een reële kans maakt te worden aangesteld (nr. 51).

3.2.3. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze uitsluitend is gebaseerd op de stavingstukken die verzoekster naar aanleiding van haar aanvraag op 2 september 2020 heeft ingediend. Met verwijzing naar artikel 50, § 2, 3°, van het vreemdelingenbesluit motiveert de beslissing dat verzoekster dient aan te tonen dat zij (1) ingeschreven is bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebrieven dient voor te leggen en (2) het bewijs dient te leveren dat zij een reële kans op tewerkstelling maakt.

Verzoekster legde een bewijs van inschrijving bij Actiris en bij de VDAB neer. Daarnaast legde zij een opleidingsovereenkomst bij de VDAB neer, volgens welke zij op 18 januari 2021 zou starten met een opleiding winkelbediende voor anderstaligen.

Waar de bestreden beslissing stelt dat niet blijkt dat zij deze opleiding daadwerkelijk volgt, treedt de Raad verweerder bij dat dit niet meer dan een veronderstelling is, die nergens op steunt.

Waar vervolgens wordt gemotiveerd dat er te weinig overtuigende elementen in het dossier zijn die aantonen dat verzoekster een reële kans maakt op tewerkstelling, blijkt niet dat verzoekster na het indienen van haar aanvraag nog werd uitgenodigd om bewijsstukken voor te leggen om haar kansen op tewerkstelling aan te tonen. De bestreden beslissing steunt zich louter op elementen die bij het indienen van de aanvraag werden voorgelegd. Door van verzoekster te eisen dat zij van bij haar aanvraag bewijsstukken overmaakt die aantonen dat zij een reële kans maakt te worden aangesteld of dat zij binnen de termijn van zes maanden reeds een werkaanbieding moet hebben gehad, past de verwerende partij artikel 50, §2, 3°, van het vreemdelingenbesluit toe op een wijze die niet verenigbaar is met de uitlegging die door het Hof van Justitie in de zaak C-710/19 aan artikel 14, lid 4, van de Burgerschapsrichtlijn en artikel 45 van het VWEU werd gegeven.

Het middel is in die mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT